

Festivalul Les Films de Cannes à Bucarest de anul acesta, marcând cea de a 10-a ediție (18-27 octombrie) a fost total atipică. În primul rând a avut două aniversări: România, 30 de ani mai târziu și Ivanov 50 (o retrospectivă dedicată actorului Vlad Ivanov cu ocazia împlinirii a 50 de ani) și încă o retrospectivă Claude Lelouch. La Selecția oficială s-au mai adăugat: Focus Spania; 10 maestri pentru 10 ani. (o selecție de 10 filme premiate cu Palme d'Or, de-a lungul anilor). Printre curiozitățile acestui an vă informăm că Festivalul a beneficiat de un așa zis prolog, pe data de 17 octombrie la Cinemateca Union, cu două filme din secțiunea: România 30 de ani mai târziu (De Crăciun ne-am luat porția de libertate și Ideograme dintr-o revoluție).

Festivalul a vrut să ne surprindă într-adevăr cu multiplele fațete ale tematicii: filme de dragoste, filme care ridică probleme sociale, filme puternic politizate, psihologice, o paletă largă redând fresca societății actuale și a problemelor ei greu de rezolvat.

Gala celei de a 10-a ediții Les Films de Cannes à Bucarest, a avut loc în ziua de 18 octombrie la Cinema Pro, tot atipic, în prezența sărbătoritului ediției, Vlad Ivanov, în prima parte, după care a urmat, invitatul de onoare, Claude Lelouch și filmul cu care s-a prezentat în acest an la Cannes, în afara competiției: Les plus belles années d'une vie. Eroii sunt (aceiași din neuitatul Un homme et une femme, care i-a adus un Palme d'Or în 1966), Anouk Aimée și J.L.Trintignant. Povestea tulburătoare a reîntâlnirii celor doi, datorită fiului bătrânului pilot, internat acum într-un azil, cu mintea răătăcită, o adevărată epavă, care nu-și amintește de nimic altceva decât de dragostea lui pierdută. Diferența dintre ei este zdrobitoare. El nu o recunoaște, și nu poate admite că este chiar ea nici când recunoaște gestul delicat în care-și dădea părul de pe față, spre spate, crezând doar că seamănă cu iubita lui. O poveste de dragoste pură, lipsită de sexualitate, care o aduce pe ea mereu, lângă fostul iubit, în încercarea de a-l ajuta să și revină. Numai Lelouche putea oferi publicului din zilele noastre, într-o cinemografie în plină criză, o asemenea capodoperă de umanism și iubire de oameni.

Nici Marii maestri ai Cannes-ului nu au lipsit de la Festival: Werner Herzog, Luc și Jean Pierre Dardenne, Ken Loach, Mario Bellochio, Armand Desplechin, Xavier Dolan. După cum scria Peter Bradshaw în The Guardian: „Festivalul își aliniază gorilele alfa lângă liga autorilor laolaltă cu iconoclaștii proaspeți, perturbatorii tineri laolaltă cu băieții răi de vârsta a treia”.

Marele și excentricul cineast german, Werner Herzog (Premiul pentru cel mai bun regizor, pentru Fitzcaraldo /1982/ și FIPRECI, pentru Enigma lui Kasper Hauser /1975/) ne-a propus filmul Family Romance: Firmă care oferă celor aflați în impas o soluție, un tată pentru un copil.. Pretext pentru a investiga natura fragilă a autenticității în lumea modernă (asemenea filmului austriecei Jessica Hausner Little Joe, despre vanitatea umană și fericirea ca marfă, povestea unui designer de plante,

care realizează o plantă al cărei parfum îi face fericiți pe oameni; însă când aduce floarea acasă la fiul ei, încep îndoielile. Film recompensat cu Premiul (2019) pentru cea mai bună interpretare feminină: Emily Beecham.)

Filmul *Le Jeune Ahmet*, Premiul pentru regie, din acest an, face ca frații belgieni (Luc și Pierre Dardenne, Palme d'Or și Premiul pentru cea mai bună interpretare feminină pentru debutanta Emilie Dequenne, protagonista filmului *Rosetta*, din 1999 să fie clasați printre cei mai premiați și apreciați autori de la Cannes. Ahmed, în vârstă de 13 ani, oscilează între idealurile de puritate recomandate de imam și tentațiile adolescenței. După cum consideră prestigioasa revistă TV *Télérama*: „...frații Dardenne semnează un portret parental impregnat de o mareumanitate”.

Sorry We Missed You, filmul lui Ken Loach – alt monstru sacru, al cinematografului britanic, care a început ca regizor de televiziune – este una din cele mai reușite opere ale realizatorului în vârstă de 82 de ani. Impresionanta poveste a lui Ricky și a familiei sale, din Newcastle, care se zbat în datorii ani de zile, crezându-se salvat când intră în lanțul de uber-izare. Tensiunea filmului te face să fii de acord cu Hollywood Reporter care consideră că „în puternicile momenteculminante ți se oprește respirația”..

Maestrul neorelismului italian, Marco Bellocchio, trecând la filmul puternic politizat, atacă simbiolurile conformismului, reușind să deranjeze chiar și Vaticanul, în 2002 cu *My Mother's Smile* selecționat la Cannes. *The Traitor*, filmul prezentat anul acesta, se petrece la începutul anilor '80, când a izbucnit un adevărat război între șefii mafioți sicilieni și clanurile implicate în traficul de droguri.

Jurnaliștii de la Cannes au apreciat interpretarea lui Pierfrancesco Favino (traficantul Tommaso Buscetta, care calcă jurământul față de Cosa Nostra) considerându-l cel mai talentat și versatil actor italian. Pelicula a fost aplaudată, la scenă deschisă, timp de 13 minute, de publicul de pe croazetă. La ediția actuală au putut fi văzute și Filmele de autor ale anului, în premieră.: Pedro Almadovar s-a prezentat cu *Dolor y Gloria*, care, deși atacă teme dificile: drogurile, homosexualitatea, o face cu atâta înțelegere și iubire de oameni că te copleșește.. Salvador Mallo (Antonio Banderas), regizor în vârstă de peste 50 de ani, caută să-și găsească echilibrul. Momentele realității sunt sparte de fleshuri cu amintiri: Banderas, conform propriei declarații, a trebuit să-și omoare personalitatea ca să creeze un alter ego al regizorului, rezultatul a fost „o bijuterie senzuală și profund personală...” (The Guardian), care i-a fost recompensată cu Premiul pentru interpretare masculină.

Coreeanul Bong Joon-ho cu filmul *Părăsite* (*Gisaengchung*) este marele câștigător al ediției Cannes 2019, Palme d'Or pentru capodopera, în care denunță inegalitățile sociale din Coreea modernă. Un tânăr, dintr-o familie săracă de șomeri, profitând de recomandarea unui prieten, reușește să fie angajat ca profesor al fiicei familiei Falk.. Prin intrigă și minciună, și grație naivității stăpânei casei, sunt înlăturați pe rând vechii angajați din casă, fiind înlocuiți cu familia lui. Lucrurile se complică, și surprizele curg.... La secțiunea „Focus Spania”, invitat special : Albert Serra. Cineast ale cărui pelicule provocatoare se inspiră din istoria artei și a literaturii și, după cum spun criticii, sunt „o continuă violentare a retinei”.

S-a prezentat la noi cu trei filme: *Story of My Death* (Història de la meva mort), deținător al Premiului Leopardul de aur, Locarno, 2013 în care (obscuritățile depășesc limitele bunului simț; *La Mort de Luis XIV*, „ un memento mori al lui Albert Serra” (Film Comment) și *Liberté*,” despre un grup de libertine, din Franța lui Ludovic al XVI-lea, care fuge în Germania, considerat de Film Maker drept „Un indecent și nerușinat film de artă.”, *Viridiana* lui Luis Buñuel (Palme d'Or, Cannes,1961; *Bienvenido Mr. Marshall*, regia: Luis Garcia Berlanga (Premiul Internațional și mențiune specială a Juriului de la Cannes,1953); *Cria cuervos*, în regia lui Carlos Saura (Marele Premiu al Juriului, Cannes, 1976); *Los Santos Inocentes*, regia Mario Camus (Premiul pentru cel mai bun actor ex

aequo acordat lui Francesco Rabal și Alfredo Landa și Premiul ecumenic, Cannes, 1984. Cel mai bun film, despre dictatură, pe care l-am văzut. Descrierea realistă a existenței de zi cu zi a păturii celor foarte săraci, din Extramadura. Paco angajat la curtea marchizei, este supus de fiul acesteia, la toate umilințele posibile. Dar când bestialitatea stăpânului atinge dragostea cumnatului lui Paco, pentru un pui de pasăre, salvat de la moarte, acesta nu mai suportă și consecințele sunt pe măsură.

BEATRICE KISELEFF

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură